

Оповідання

У зимовому лісі

Сніг випав несподівано. Лапаний-прелапаний. Три дні йшов, а потім перестав. Заясніло сонце, ось-ось відлига струмочками задзюрчить... Та морози перемогли. Вночі знов пороша все легенько притрусилася, і школярі йшли до учбового корпусу незайманою сніговою ковдрою, слідами мережили її білизну.

По обіді, відпочивши, вийшли гуртом на прогулянку. Невже до лісу? Дітям не віриться, та Зоя Павлівна, усміхаючись, веде їх за ворота. По вкатаній машинами й саннями дорозі прямують вони до лісництва. Не встигли, проте, й до повороту дійти, як назустріч їм Михай Хомич саннями. — Сідай, гвардіє! — І ось мчить їх Воронько зимовим лісом. Довкола дуби та сосни засніжені стоять, навіть на телеграфних дротах снігові гірлянди провисли, час від часу трапляються машини, навантажені сіном. Літо було дощове, на луках довго вода стояла, й лише тепер колгоспники вивозять звідти сіно по замерзлій дорозі.

Ось і лісництво.

Цікаво, чим їх сьогодні порадує лісник? Ігорькові хотілося б погодувати Воронька, а Оксана на хлів позирає, де корова Лиска щось хрумкає...

Та Михай Хомич повів їх до кролячих кліток.

— Будемо кролів годувати!

Приніс сіна, моркви, кілька капустин. Розподілив усе те порівну.

— Тепер кладіть їжу, тільки дивіться, щоб кролики не повтікали!

Учні обережно піднімали кришки. Сірі, білі, коричневі кролики спочатку сахалися їх, проте голод переміг, і вони почали смачно хрумтіти. Діти вже збиралися йти, але Михай Хомич затримав їх:

— Там, у крайній клітці, заєць сидить!

— Невже? — Ігорьок підняв кришку, щоб його погладити, але той несподівано вистрибнув і дременув до лісу.

Ігорьок збентежено дивився на лісника, але Михай Хомич його заспокоїв:

— Нехай біжить. Я затримав його лише для того, щоб вам показати. А до клітки він сам заліз.

— Як?..

— Навідуюсь уранці до кроликів і бачу — в клітці заєць моркву гризе. Тоді я тихенько підійшов і закрив кришку. Ось вам і все полювання. Бачили, який біленький? Це щоб на снігу бути непомітним. Зараз, діти, коли землю снігом замело й морози вдарили, все живе до людських осель потяглося. Зоя Павлівна розповіла мені, що ви годівнички в саду почепили, пташок підгодовуєте. Молодці! Ми, лісники, теж без діла не сидимо. Лосям та диким козам сіно кладемо в годівниці, диким кабанам — кукурудзяні качани, буряки, картоплю... Нехай смакують! А зараз ходімо до лісу, покажу вам, як його «населення» зимує.

Тихо в сосняку. Пороша завіяла галявини. Біло-біло довкола.

— Придивляйтеся до слідів,— порадив лісник. — Вони нам багато розкажуть!

Ось і перші стібки чийось маленьких слідів.

— Голодні миші вилазили в пошуках їжі! — пояснив Михай Хомич.

Мишачі сліди повели до сусідньої галявини, і там діти побачили відбитки лап, схожих на собачі; стали траплятися й розриті ямки.

— Лисиця мишкувала. Нюхом чує, де миші ховаються!

— А ось тут кішка бігала! — знайшла нові сліди Маринка.

— Ні, кішці тут нізвідкіль узятися, зараз її з хати не виженеш, а ці сліди залишив тхорик. Знаєте такого звірка?

— Аякже,— одказав Славко.— Він полює на курей та пташок!

— Правильно,— стверджує лісник,— Тут він хотів куріпки скуштувати, та не вдалося: почула його птаха і вчасно вискочила з-під снігу. де ховалася від морозу.

Зненацька з високої ялини, що височіла посеред низькорослих сосен, впала здорова шишка. Діти до неї. Виявилося, що з одного боку вона пошкоджена.

— Шишкарі ласували! — показав лісник угору, й діти побачили двох невеликих, з горобця завбільшки, птахів. — Зверніть увагу, які в них дзьоби довгі та ще й загнуті. Цим птахам голод не страшний, бо живляться вони насінням, яке добувають з шишок.

— Білка, білка! — закричала Оксанка.

Тендітне звірятко злякалося дитячих голосів і гайнуло у гущавину ялинкових гілок.

Радісні, збуджені діти попрямували до лісництва. Як прийшли, зірвалася віхола, й Михей Хомич закріг у сани Воронька, щоб завидна дістатися до школи.